

Örnek, Sedat Veyis 1979 “Koşuya Geriden Başlamak”, *Nesin Vakfı Yıllığı*, İstanbul: Özal Matbaası, (853-854).

**BİR MAYIS ALANLARINA
ULUSLAR ÜSTÜ YAZIT**

Dağ başlarını duman almış alsın
Dağlar ayaklanır düze yürürmüş
Yürüsün varsın
Babaları kör kuyularda yattılar
Bebelerin bite kesti saçları
Ellerinde üretim araçları
Ellerinde üretim araçları

Ezilmiş iki büklüm olmuş erkeği kadını
Barut olmada gözlerinde birikim
Seziyorlar ama bilmiyorlar adını
Tozu dumana katacaklar anladıklarında
Dağları yamaçları
Ellerinde üretim araçları
Ellerinde üretim araçları

Bir gün ortalık ağardığında kadını kızı
Kendi türkülerini söyleyecekler alabildiğine
Gelincikler alabildiğine kırmızı
Eşitliğin öyküleriyle süsliyecekler
Kırları kıraçları
Ellerinde üretim araçları
Ellerinde üretim araçları

Ve ne kadarsa başkentleri ne kadar
Ne kadarsa başkentleri yarın
Elleriyle dikecekler anıtlarını
Küremizde bütün ulusların
Küremizde bütün açları
Ellerinde üretim araçları
Ellerinde üretim araçları

KOŞUYA GERİDEN BAŞLAMAK

Sedat Veyis ÖRNEK

Ülkemizde insanların pek çoğu koşuya geriden başlarlar. Belirli bir grup handiyse varış pistine ulaşmıştır, büyük çoğunluk daha ilk turu bitirirken... Kimileri öteki turları göze alamaz, bırakır oracıkta, zaten gücü, soluğu kesilmiştir. Kimileri, eh biraz daha güçlüdür, solukludur, bir dolanım daha atarlar, ama ondan ötesini göğüsleyemezler. Kimileri de canlarını dişlerine takar, inatlarını birer yorgun at yapar, sonunda bitirirler yarışı. Nedir, ötekiler çoktan bitirmişlerdir, varmışlardır varacakları yere, almışlardır ödülleri. Zaten yarışlarda sadece derece yapanlara ödül verirler, salt yarışı tamamlayanlara değil.

Büyük bir çoğunluk daha vardır ki, onlar ne yarışçısıdır, hat- ta ne de seyirci; sadece yarış dışı bırakılmışlardır. Doğarlar, ya- şarlar ve ölürlür. Bu üç önemli dönemeci alırken de az yerler, az konuşurlar, az isterler, az sevinirler. Belki yüz yaşındadırlar, belki de bin. İçlerinde yaprak kıpırdamaz görünür, gözleri od- suz, ateşsiz gibidir. «Niye koşmazsınız?» desen, söylemez, susar- lar hep. Susarlar ya, suskunluklarıyla büyüttükleri o ağdalı, o yaman öfkeyi bir büyük, bir başedilmez koşuya sürmeleri yakın- dır.

Elli yılın basamağından dönüp arkaya baktığımda oldukça dik bayırlar, oldukça keskin dönemeçler görüyorum. Büyük ço- ğunluğun el terazi, göz tahmin yaşadığı bir toplumda, yarışa geriden başlamak o denli doğal geliyor ki insana... Mesleklerin, iş kollarının, yaşama biçimlerinin, hatta akademik kariyerlerin bile çoğu kez salt rastlantılar sonucu belirlendiği bir ortamda, yine de nice elli yaşlar gelip bir soruya dayanıyor: «Ne yaptın, ne koydun ortaya?» Lamı cimi yok, sorarlar adama bunu. Bu kaçınılmaz soruyu, «eh, bana bağışlanan elli yılı hakkıyla öde- dim» diye yanıtlayanların içinde olmak isterdim doğrusu...

Koşuya geriden başlayanlardan biri olarak elli yıla sığdıra- bildikleri yedi inceleme ve araştırma kitabı, üç oyun, birkaç çe- viri, beş on öykü... Ha, iki kez de yürek damarının tıkanışı, ölü- me gidip gelen. Elli yılı öder mi bunlar, bilmem. Bildiğim, koşu- nun henüz bitmediği.

YAŞ YETMİŞ İŞ BITMİŞ Mİ?

İlhami SOYSAL

Cahit Sıtkı Tarancı'nın «yaş otuzbeş, ömrün yarısı eder./Dan- te gibi ortasındayız ömrün» dizelerini ilk okuduğumda onyedii yaşında bir delikanlıydım ve gülmüştüm. «Öf bel!» demiştim, «şair amma da uzun ömür biçmiş kendine!..» O yıllarda otuzbeş yaş, gözümde ulaşılmaz bir yol gibiydi, basbayağı bir ihtiyarlık baş- langıcı. İnsana, elli yıllık ömür, yeter de artar bile diye düşünür- düm...

Sonra nasıl oldu anlıyamadım ama günün birinde baktım, kaşla göz arasında otuzbeş yaşı aşmışız. Kendine Dante gibi